

Iertare

(*Pardon*)

W. M. Branham
Tucson, Arizona, SUA
28.10.1963

**Tradusă de fr. Frank în timpul
predicilor din Krefeld**

Ne plecăm capetele pentru rugăciune. Tatăl nostru ceresc, pentru noi este un privilegiu să fim aici în mijlocul celor mântuiți și să putem cânta aceste cântări vechi de adunare, „Doamne, eu cred”. Noi vedem că credința dată părinților noștri a trăit mai departe în copiii Tăi în toate epocile. Așa cum am auzit în cântare, noi suntem în drum spre Canaan. Tată, Te rugăm, dacă astăzi este cineva aici care n-a luat această decizie, care n-a ajuns în starea să poată crede Cuvântul, Te rog permite să se întâmple acum, să ia acum această decizie: să-L primească pe Hristos ca Mântuitor și să fie umplut cu Duhul Sfânt.

Îți mulțumim și pentru cei din grupul oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline, pentru că și ei sprijină ca această Evanghelie să fie propovăduită. Îți mulțumim că mai există oameni care își fac timp pentru a Te sluji și pentru a spune mai departe altora, care își folosesc banii și timpul lor pentru a-i ajuta pe alții pe cale, ca și ei să devină cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu. Îți mulțumim pentru frații slujitori care sunt astăzi aici, care țin sus făcliile în această lume întunecată pentru ca această cale spre slavă să rămână luminată.

Tată, în timp ce deschidem Biblia, binecuvântează toate mădularele din Biserica Dumnezeului Celui viu și pe cei nou veniți. Tu să împarți Cuvântul după nevoile noastre. Iar când serviciul divin se va încheia și noi vom pleca la casele noastre, să fie niște copii născuți din nou în Împărăția lui Dumnezeu. Poate că în seara aceasta sunt aici unii foarte bolnavi și au nevoie de atingerea Ta, a marelui

Medic. Doamne, dăruiește-le-o și fie ca ei s-o primească. În smerenie
Îți aducem laudă și Te rugăm în Numele Domnului Isus Hristos, Fiul
Tău. Amin.

Unele dintre cele mai frumoase momente din viața mea sunt
acelea când am privilegiul să stau înaintea poporului pentru a-i vorbi.
Pentru mine Isus Hristos este bucuria vieții mele. Apoi am privilegiul
să împărtășesc această bucurie cu aceia care încă n-au primit-o.

Mai demult eram renumit ca tânăr predicator și deseori m-am
sprijinit pe aceasta. Dar de atunci a trecut mult timp, iar acum am
devenit un predicator bătrân. În fiecare zi El a pus o cântare nouă în
gura mea și fiecare zi este mai frumoasă decât ziua care a trecut. Când
privesc spre apusul soarelui și știu că viața mea pe acest pământ se
apropie încet de încheiere, în fiecare zi Hristos îmi devine tot mai
prețios. Am privilegiul de a sta în fața multor oameni. Și astăzi sunt în
fața multor oameni de afaceri, ca să le vorbesc despre ceea ce
înseamnă mai mult ca orice pe lume, despre viața veșnică. Eu nu cred
că există ceva mai mareț la care m-aș putea gândi decât viața veșnică.

Când sunteți copii sau tineri, vă mai jucați una sau alta. Fetite
se joacă cu păpușile lor, apoi urmează școala, după aceea vă întrebați
cu cine vă veți căsători, apoi trebuie să purtați povara cheltuielilor cu
casa și utilitățile. Iar după aceea, încet, încet, deveniți bătrâni. Dar eu
sunt atât de bucuros că atunci când toate lucrurile de aici vor trece,
există ceva adevărat, ceva real, ceva ce înseamnă mai mult decât
absolut tot restul. Toate celelalte lucruri sunt necesare pentru viața de
aici. Desigur, este important cine va fi mama copiilor noștri, este
important ca ei să fie școlarizați, însă toate aceste lucruri vor trece.
Dar viața veșnică rămâne și este cel mai mareț lucru. A fost satisfacția
mea ca adolescent, a fost și la maturitate. Când viața mea se va sfârși
voi fi fericit să mă întâlnesc cu Acela pentru care am trăit.

Acum sunt bucuros că pot fi împreună cu fratele Tony,
președintele filialei de aici, cu fratele Carl Williams, cu mulți
reprezenți ai bisericilor din diferite orașe și cu ceilalți care sunt
prezenți aici. Odată am predicat în Little Rock, într-un auditoriu unde
a fost vindecat un bărbat. De câțiva ani el umbla în cârje și vindea

diferite mărunțișuri, creioane și alte lucruri. El fusese paralizat și nu se putea mișca prin puterea proprie. Într-o seară el a venit la adunare, iar apoi a pășit în rândul de rugăciune și a fost vindecat. În următoarea zi își ducea cârjele în spate și sărea de bucurie pe stradă, dând mărturie despre vindecarea lui. Când am vorbit cu el în următoarea seară el m-a întrerupt și mi-a zis: „Frate Branham, eu sunt puțin deranjat. Când vorbeai eu credem că ești un nazarinean”. Fiindcă asta era el. Apoi el a zis: „După aceea am văzut atâția penticostali și cineva mi-a spus că tu ești penticostal. Apoi am auzit că tu ai spus că ai fost ordinar în biserica baptistă. Acum sunt într-o confuzie totală. De fapt, ce ești tu?”. Eu i-am spus: „Este foarte simplu. Eu sunt un penticostal, baptist, nazarinean”. Eu sunt toate acestea. Acum câțiva ani, când Domnul m-a trimis, am venit la penticostali, căci pentru aceasta m-a ales El, ca să mă rog pentru copiii Lui bolnavi. Bisericile denominaționale în care vesteam atunci nu credeau în rugăciunea pentru bolnavi, nu credeau în vindecarea divină, lor le era străină. Ei mi-au spus că voi deveni un „holy roller”. Poate chiar am devenit. Eu nu știu aceasta, dar sunt foarte bucuros de felul cum sunt. Cineva mi-a spus că mi-am pierdut mințile. Eu i-am spus: „Bine, lasă-mă în pace, sunt mai mulțumit decât înainte. Eu mă simt foarte bine”. Este o bucurie ce n-o poți exprima. Când am venit la penticostali mă gândeam că între ei este doar o singură direcție, dar după aceea am văzut că există atâtea grupări și partide ca în mijlocul baptiștilor și a celorlalți. Eu n-am vrut să mă atașez niciunei direcții, ci doar să fiu în mijlocul lor și să le spun: „Noi suntem frați”. Aceasta a fost atitudinea mea întotdeauna.

Marea Biserică a Dumnezeului Celui viu este unită în rugăciune și propovăduire. Oamenii de afaceri ai Evangheliei depline au un organism al lor; ei nu sunt o organizație, ci un organism viu. Ei au inclus toate grupările și mi-au acordat și mie un loc, iar eu sunt atât de bucuros pentru această posibilitate de a fi împreună cu ei, căci aici pot exprima credința mea în mijlocul tuturor grupărilor, iar pentru mine este ceva mareț. Eu nu aparțin niciunei organizații, dar sunt pentru acești oameni, peste tot unde merg, fie în Africa sau în alte locuri. Nu demult am fost în Africa de Sud unde Domnul mi-a dăruit

una din cele mai mari adunări pe care le-am avut vreodată, când treizeci de mii de băștinași din diferite triburi, aproape goi, și-au dedicat viețile Domnului. În ziua următoare, Sidney Smith, primarul orașului, m-a sunat la hotel și mi-a spus: „Privește pe fereastră și vezi ce se petrece. Grăbește-te, și vezi ce se petrece afară”. Acolo erau șapte camioane englezești pline cu cârje, scaune cu rotile și târgi. Cei vindecați mergeau în spatele camioanelor cu mâinile ridicate, cântând cântarea pe care am cântat-o înainte: „Numai să crezi. Totul este cu putință celui ce crede”. Am zis: „Doamne, aceasta este o zi de care odată îmi voi aminti”. Am stat acolo trei zile, apoi a trebuit să mergem mai departe, dar în acele trei zile s-au petrecut foarte multe. Nu știu cum s-a întâmplat, dar a fost o minune pe care a făcut-o Domnul pe platformă. O minune a produs un impact deosebit. Un băiat schilod care umbla ca un câine în patru labe, a fost vindecat când era pe platformă. Apoi oamenii din acele triburi care înainte se luptau între ei, după serviciul divin erau împăcați și să îmbrățișau cântând cântarea „Numai să crezi”. O, această Evangheligie slăvită nu și-a pierdut niciodată puterea. Puterea învierii lui Isus Hristos se descoperă tot mai mult și pe zi ce trece îmi devine tot mai prețioasă.

Acum dacă sunteți aici ca oameni de afaceri sau oricine ați fi voi, vă rog permiteți-mi să vă spun: dacă încă n-ați făcut-o, dedicați-vă viața Domnului, indiferent de ce biserică aparțineți, fie că sunteți metodiști, bapțiști, prezbiterieni, preoți, catolici sau oricine ați fi. Organizația de aici are titlul „Oamenii de afaceri ai Evangheliei depline”. Cred că Iacov a săpat o fântână, iar filistenii i-au astupat-o. El a săpat o a doua fântână și din nou l-au gonit. Apoi a săpat o altă fântână și a spus: „Este loc pentru toți”. Noi ne bucurăm să fiți împreună cu noi în Tucson pentru a avea părtășie cu noi.

Să nu uitați de adunarea din Phoenix. Eu sunt conștient că nu trebuie să fac reclamă de pe platformă pentru că nu se cuvine, dar sunt aceleași adunări ale oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline. Eu voi predica în Phoenix și mă voi ruga pentru bolnavi. Timp de patru zile vom avea adunări acolo și așteptăm ca Domnul să binecuvânteze. Pentru voi din Tucson, duminică seara voi predica și mă voi ruga în

biserica fratelui Arnold Mack, care ține de „Adunările lui Dumnezeu”. Fie ca binecuvântările lui Dumnezeu să se odihnească peste voi toți!

Dacă doriți, deschideți Biblia împreună cu mine. Doresc să mă grăbesc pentru a intra în cercetarea Cuvântului pentru că nu vreau să vă rețin prea mult. Doresc să citesc din Rom. 8:28-32: *„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit. Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?”*

Fie ca Dumnezeu să adauge binecuvântarea Lui la citirea Cuvântului Său. Eu doresc să vorbesc despre tema „**Iertare**”. Aici Biblia ne spune că totul ne-a fost dăruit în Isus Hristos. Noi nu putem vorbi despre tot, dar lucrul pe care dorim să-l scoatem în evidență în această zi este iertarea pe care noi am primit-o. Este ceva minunat să fi primit iertarea. Pentru că noi toți suntem vinovați, noi toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava pe care numai Dumnezeu o poate dărui. În Fiul Său, Dumnezeu ne-a iertat vina și păcatele noastre.

Această iertare îmi aduce aminte de o poveste pe care am citit-o. Această întâmplare s-a petrecut în timpul războiului de secesiune. Era un soldat care a făcut ceva greșit, iar mai târziu a fost găsit vinovat în fața Tribunalului. În timpul atacurilor el și-a părăsit postul și prin comportamentul său a produs o daună. El a fost găsit vinovat și a fost condamnat la moarte prin împușcare. Camaradul său a simțit cu acest om și a devenit atât de apăsător din pricina acestuia încât a apelat la președintele Lincoln care era un bărbat creștin devotat. Acest prieten s-a aruncat cu fața la pământ înaintea președintelui și i-a spus: „Stimate domnule Lincoln, domnule președinte al Statelor Unite, vă

rog înaintea lui Dumnezeu să aveți milă de acest om. Știu că sunteți creștin, că aveți o inimă miloasă și că vă îndurați de cei vinovați. Camaradul meu ar fi trebuit să rămână la postul său. Dar când bubuiau salvele de tun și gloanțele șuierau pe la urechi, el s-a temut și a fugit. Domnule Lincoln, el n-a vrut s-o facă, n-a făcut-o intenționat, dar acum el trebuie să moară prin împușcare. Există doar o singură șansă de salvare: ca dumneavoastră să decideți să-l iertați și să semnați grațierea”. Domnul Lincoln nu s-a gândit prea mult, a luat o bucată de hârtie și a scris: „Eu Abraham Lincoln îl iert și îl grațiez pe acest bărbat ca să nu fie împușcat”. Și a semnat „Abraham Lincoln”. Acel camarad înimos s-a dus repede în celula celui întemnițat și i-a spus: „Eu am aici iertarea ta”, a scos biletul și i l-a arătat. Acel bărbat întemnițat i-a spus: „Nu-ți bate joc de mine. Eu trebuie să mor, nu pot crede ceea ce îmi povestești. Oricine poate semna cu «Abraham Lincoln». Celălalt i-a răspuns: „Aceasta-i semănătura președintelui. Ești liber! Ești iertat!”. El a respins iertarea dăruită și i-a răspuns: „Nu poate fi adevărat”. Iar a doua zi acel bărbat a fost împușcat. Apoi a urmat procesul pentru a se afla „de ce anume a fost împușcat acest bărbat care a fost iertat de președinte”. Iar decizia a fost aceasta: „O iertare este valabilă doar dacă este primită ca iertare”.

Astăzi am citit că Dumnezeu ne-a dăruit toate lucrurile, iertarea și tot ceea ce avem nevoie, dar noi trebuie s-o primim. Doar să citești despre iertare, aceasta nu înseamnă că ai și primit-o. Trebuie s-o primiți pentru voi înșivă ca fiind iertarea voastră personală. Pentru că Dumnezeu a dat pe Fiul Său să moară în locul vostru. Dacă voi o primiți atunci sunteți eliberați de vină și de păcat. Este o iertare a lui Dumnezeu pentru voi. Nu doar s-o primiți prin psihologie, nu printr-o învățătură sau printr-un sentiment oarecare, nu să fiți de părerea că ați făcut un lucru bun alăturându-vă unei biserici sau că ați învățat un crez sau o dogmă, nu! Este o eliberare deplină prin puterea Golgotei, n-a mai rămas nimic din vina voastră. Biblia spune că ați fost socotiți neprihăniți și nu mai este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus care nu mai trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.

Un om, bărbat sau femeie, dacă a fost eliberat de vină și păcat atunci nu mai are dorința de a păcătui. El este o făptură nouă în Isus Hristos și și-a îndreptat privirea spre lucrurile de sus, unde Isus Hristos stă la dreapta maiestății lui Dumnezeu. El este eliberat și este liber. Nu trebuie să i-o spună niciun preot și niciun predicator, fiindcă, în adevăr, în adâncul inimii lui, el știe că a primit iertarea ca un dar de la Dumnezeu, prin Isus Hristos. Ce sentiment să fii eliberat de păcat!

Mie mi-a fost spus că atunci când a fost semnată Proclamația de dezrobire a sclavilor în Statele Unite ale Americii, a fost stabilit că la o anumită dată, începând cu răsăritul soarelui timpul sclaviei se va sfârși în întreaga Americă. Într-un articol am citit că oamenii s-au urcat pe cei mai înalți munți pentru a trăi cel mai repede răsăritul soarelui ca să-și vadă propria libertate, mulțumind pentru ea. Ei așteptau acea zi pentru a striga: „Noi suntem liberi”. În acea Proclamație era spus că începând cu o anumită zi, la răsăritul soarelui ei vor fi liberi. Ei s-au urcat pe cei mai înalți munți pentru a trăi răsăritul soarelui. Oh, dacă păcătoșii, dacă noi ne-am osteni în felul acesta ca să venim în prezența lui Dumnezeu pentru a trăi răsăritul soarelui, ca să primim iertarea! Este scris că bărbați tineri s-au urcat pe vârful munților fiindcă de acolo ei puteau vedea soarele mai repede și le puteau strigau celor de jos: „Suntem liberi! Suntem liberi! Suntem liberi! A răsărit soarele”.

Oamenii au fost vânduți păcatului. Dar Fiul lui Dumnezeu a înviat din morți ca să ne dea neprihănirea. Noi ar trebui să strigăm în întreaga națiune: „Noi suntem liberi de vină și păcat. Am primit iertarea prin Golgota”. Nu era nimic mai mareț ce ar fi putut fi dăruit omenirii. Când omul a păcătuit în Grădina Edenului a trecut marea prăpastie și a fost despărțit de Cel veșnic. Mai întâi oamenii au fost în veșnicie cu Dumnezeu, unde nu existau boli, suferințe și moarte. Oamenii nu sunt făcuți pentru a muri, iar iadul n-a fost făcut pentru oameni. Iadul a fost făcut pentru Diavol și îngerii lui. Nu pentru oameni. Oamenii au fost făcuți să fie fii și fiice ale lui Dumnezeu. Dar când oamenii au păcătuit și au trecut peste granița stabilită de Dumnezeu, care despărțea binele de rău, ei s-au despărțit de Dumnezeu și n-au mai avut posibilitatea de a se întoarce. Omul a fost complet pierdut. Ei nu se mai puteau întoarce din cauza păcatului. Dar

Dumnezeu, care este bogat în îndurare, a acceptat o jertfă înlocuitoare. Pentru că El spusese omului: „*în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit*”, iar dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu a făcut necesară moartea unei jertfe înlocuitoare, din cauza Cuvântului Său. Dumnezeu trebuia să țină Cuvântul Său pentru a fi Dumnezeu. Dumnezeu Și-a descoperit dragostea Lui omenirii și totuși a trebuit să Să-i vadă pe copiii Săi într-o stare de-ți rupea inima: despărțiți de El și de părtășia pe care o aveau cu El în Grădina Edenului. Căci Cuvântul Său spusese: „*în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit*”. Noi ne putem încrede că orice spune Dumnezeu în Cuvântul Său este adevărat. Dumnezeu nu-Și poate retrage Cuvântul. El este nemărginit, este veșnic. Prima Lui decizie este o decizie veșnică și nu trebuie s-o retragă niciodată, El nu mai poate adăuga ceva înțelepciunii Lui. El este desăvârșit dintotdeauna. Ceea ce spune Dumnezeu este desăvârșit și nu poate fi schimbat, este o decizie desăvârșită. Felul cum lucrează Dumnezeu cu ai Săi trebuie să rămână așa cum a făcut-o întotdeauna. Dacă El a pregătit o cale de salvare pentru ca oamenii să fie mântuiți, atunci aceasta trebuie să rămână tot timpul la fel, așa cum a făcut-o la început. Dacă Dumnezeu a făgăduit bolnavilor vindecarea pe baza credinței lor atunci trebuie să rămână așa pentru totdeauna. El n-o poate retrage. El trebuie să rămână același.

Apoi, Dumnezeu a primit jertfa înlocuitoare pentru oamenii din Grădina Eden. Atunci a fost adusă o jertfă pentru ei. Sângele animalului jertfit a fost vărsat. Nu există o altă posibilitate de a intra în părtășie cu Dumnezeu decât prin Sângele vărsat al Mielului lui Dumnezeu. Doar pe această cale Își primește El copiii înapoi. Nu există un alt preț, nu există nimic altceva. Prima decizie a lui Dumnezeu este întotdeauna corectă, este veșnică și adevărată. Dumnezeu nu poate minți și nu-Și poate retrage Cuvântul. De atunci a fost singurul mijloc și singura posibilitate de a intra în părtășie cu oamenii și aceasta are loc prin sângele vărsat al mielului jertfit.

Moartea fizică a trupului nostru nu înseamnă moartea noastră. Ci Isus a spus: „*Oricine trăiește, și crede în Mine nu va muri niciodată*” (Ioan 11:26). Moartea despre care este vorba aici înseamnă să fii despărțit de Dumnezeu pentru totdeauna. Aici pe pământ este o

moarte fizică a trupului, dar undeva noi trăim mai departe. După ce funcțiile fizice ale corpului încetează, noi plecăm într-o altă dimensiune, dar nu suntem morți, cum spun unii că după moartea fizică totul încetează. Voi știți că atunci când a murit fiica lui Iair, Isus a spus: „*fetița n-a murit, ci doarme!*”. Ei știau că ea era moartă, dar Isus a zis: „*fetița n-a murit, ci doarme! Mă duc s-o trezesc din somn*”, și ea s-a întors la viață.

De la Adam până azi oamenii au încercat să creeze un înlocuitor propriu, au încercat tot ce au putut; ei vor s-o facă mai bine ca Dumnezeu. Aceasta este în oameni. Întotdeauna oamenii încearcă să se ajute singuri ca să facă altceva. Ei doresc să introducă propriile lor idei în planul lui Dumnezeu. De aceea suntem noi atât de divizați. Astăzi creștinătatea de pe glob este atât de divizată prin diferite bariere denominaționale. De ce? Pentru că oamenii au introdus propriile lor idei în planul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu are un plan. De la început, din Grădina Eden, gândurile oamenilor au venit la exprimare. Adam și-a făcut lui și soției sale șorțuri din frunze de smochin și s-au acoperit cu ele. Ei au încercat totul. De-a lungul civilizației oamenii au încercat mereu ceva. Dar rămâne așa: Dumnezeu îi primește pe ai Săi doar pe baza sângelui vărsat pe crucea Golgotei. Școlarizarea a dat greș. Cu cât suntem mai școlarizați cu atât mai mult ne îndepărtăm de Dumnezeu. Fiecare a încercat ceva în felul său, dar nu a reușit nimic. Părtașia a fost distrusă și a rezultat doar harababură. Ce a mai rămas? Dar planul lui Dumnezeu rămâne același: Dumnezeu Se întâlnește cu noi sub sângele vărsat, iar acest sânge trebuie aplicat.

Deja atunci, înainte de ieșirea Israelului din Egipt, ei au trebuit să jertfească un miel și să aplice sângele mielului pe ușorii ușii. Dumnezeu le ceruse acest semn, ca sângele să fie aplicat pe amândoi stâlpii ușii și pe pragul de sus al caselor unde îl vor mânca. Indiferent ce gândeau oamenii, ei trebuiau să respecte porunca lui Dumnezeu. Indiferent că erau israeliți, că erau tăiați împrejur, dacă credeau în Iehova, toate acestea nu puteau înlocui porunca dată de Dumnezeu pentru că atunci era vorba ca sângele să fie aplicat pe ușorii ușii.

De aceea eu cred că astăzi fiecare creștin trebuie să trăiască puterea Sângelui lui Isus Hristos pentru a fi curățat, indiferent ce mai posedă. Trebuie să se întâmples, trebuie să fie așa cum a fost atunci cu Israelul. Sângele trebuia să fie vizibil, indiferent cât de religioasă era casa, poporul, indiferent cum și-au educat copiii și cât de nelipsiți erau la serviciile divine și indiferent cât de bine respectaseră toate celelalte lucruri pe care Dumnezeu li le ceruse. În ultimul ceas, când era vorba de viață și de moarte trebuia ca sângele să fie aplicat pe ușă. Sângele arăta că o jertfă nevinovată a fost jertfită și adusă ca înlocuitor. Sângele era aplicat pe ușă și arăta că acea casă era sub ocrotirea sângelui vărsat; era o preumbrire a ceea ce urma să vină.

Eu cred că acum, în ultimele zile, ajungem în acel ceas când Dumnezeu Își eliberează poporul Său. Pe cât de sigur sângele a fost aplicat ca un semn de aducere aminte, pe atât de sigur astăzi trebuie să existe acest semn, este absolut necesar. Ei nu puteau aplica Sângele Domnului Isus undeva, nu, nu! Atunci în timpul Vechiului Testament era sângele unui miel care era aplicat pe ușorii ușii. Dar viața din sângele care era în acel miel n-a putut veni asupra oamenilor pentru că animalele n-au sufler. De aceea viața n-a putut veni peste acela care venea să se închine. Dar apoi, Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost vărsat pe Golgota și prin Sânge suntem răscumpărați. În aceste zile din urmă viața este însuși Dumnezeu care se întoarce prin Duhul Sfânt peste cel credincios. Când Dumnezeu va vedea semnul aplicat va trece mai departe, ocrotitor, pe lângă fiecare bărbat, fiecare femeie care a primit moartea lui Isus Hristos în locul morții lui; și Duhul Sfânt va da mărturia.

Dacă voi ziceți: „L-am primit” și voi trăiți ca lumea și faceți ce face lumea, atunci n-aveți dovada că L-ați primit. Dovada Duhului Sfânt trebuie să fie vizibilă în viața voastră. În aceste ultime zile cerința obligatorie a lui Dumnezeu este ca fiecare bărbat, fiecare femeie să aibe semnul ca dovadă. Isus a spus: „*Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu*” (Ioan 3:5). De aceea atât în timpul Vechiului cât și al Noului Testament cerința lui Dumnezeu era sângele. În Vechiul Testament era cerut sângele animalelor care era o

preumbrire a Sângelui Mielului care avea să fie vărsat. În timpul Vechiului Testament cel care venea la închinare pleca cu aceeași conștiință vinovată cu care a venit. Dar acum, când închinătorul este curățat și eliberat de păcat, el nu mai are dorința și plăcerea de a mai păcătui; el a trecut de la moarte la viață, a devenit o făptură nouă în Isus Hristos și are viața veșnică, Duhul lui Dumnezeu se odihnește asupra lui și viața lui Isus Hristos este descoperită în el. Biblia spune că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.

Dumnezeu așteaptă ceasul când Biserica va ajunge în această stare. Indiferent cine sunteți, de care biserică ați aparținut, acest semn al morții și învierii lui Isus Hristos trebuie să fie descoperit. El a spus: *„Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi. Eu Mă voi descoperi vouă și voi fi cu voi până la sfârșitul veacului”*. Isus Hristos este același, ieri, azi și în veci.

Deseori vorbesc cu oameni care spun că ei sunt creștini și chiar sunt de părerea că ei sunt sfințiți, dar ei se tem să spună un „Amin”, se tem să cânte Psalmii, cântările Sionului. Eu doresc să fiu în mijlocul oamenilor care nu se rușinează de Evanghelia lui Isus Hristos, nu! Cu ei s-a întâmplat ceva ce are o însemnătate mai mare decât această viață. Este viața veșnică deoarece ei au primit ceea ce Dumnezeu a jertfit în locul lor.

Înainte serviciului divin m-am rugat pentru cineva, iar apoi s-a cântat. Eu am auzit bătăile din palme și am văzut cum unii fugeau înapoi și încolo și se mișcau într-un anumit ritm. La început am fost un critic al acestor lucruri când am văzut aceste lucruri în bisericile penticostale și mă gândeam că este ceva absurd. Dar după ce am citit Biblia mai adânc am aflat că atunci când se dansează în Duhul înseamnă că înainte a avut loc o biruință. Dar apoi Diavolul a imitat totul cu rock and roll și tot felul de astfel de lucruri. Dar de fiecare dată când Dumnezeu a dăruit o biruință, poporul lui Dumnezeu a dansat în Duhul.

Atunci când Goliat a fost biruit, israeliții l-au întâmpinat pe David, iar el a sărbătorit biruința. Când poporul Israel a trecut Marea

Roșie, pe celălalt țărm al mării, Maria a luat tamburina și a înaintat în ritm de dans și toți împreună dansau în Duhul. A fost o adevărată adunare a Cincizecimii. Așa ceva nu se mai văzuse. Dar problema cu mine era că eu n-aveam destulă biruință. Când aveți biruința lui Dumnezeu și dovada lui Isus Hristos va fi descoperită în voi, după aceea veți putea cânta ca psalmistul.

Când psalmistul David a luat de soție pe fiica lui Saul, aceasta era puțin îngâmfată și era de părere că totul trebuie să se petreacă conform rânduielii curții. Dar ea n-a recunoscut că stâlpul de foc era cu poporul Israel. Dumnezeu i-a dat biruință lui David și el avea un motiv pentru a-L cinsti și lauda pe Dumnezeu. După aceea David s-a întors cu chivotul legământului Domnului și el juca din răsputeri înaintea chivotului și cânta cântări de laudă lui Dumnezeu. Fiica lui Saul era cumva deranjată și se gândea că împăratul s-a comportat necorespunzător. David a spus: „Dacă aceasta nu ți-a plăcut, atunci fii atentă la ce va urma”. Apoi a început din nou să tresalte în Duhul și să-I mulțumească Domnului. Dar femeia nu era de acord și Dumnezeu a pus-o sub blestem.

Dar eu vă spun, când viața lui Isus Hristos este descoperită în Biserică atunci există doar un singur loc al părtășiei și acela este sub Sânge. Prin denotații noi am fost despărțiți. Așa este și cu pentecostalii. Dar Cincizecimea este modelul nostru. Nimeni n-o poate spune altfel. Biserica a fost inaugurată și a început în ziua Cincizecimii. Observați în toată Biblia, când Duhul Sfânt venea peste oameni se întâmpla ceva.

Permiteți-mi să vă spun un lucru. Când am fost în țările păgâne acolo erau adunați oameni din triburi barbare. Eu vorbeam prin traducător, iar mulți dintre ei nici nu auziseră de Numele lui Isus Hristos. Apoi le-am adus Cuvântul lui Dumnezeu și vă spun că atunci când m-am rugat pentru ei ca să primească Duhul Sfânt, sub puterea Dumnezeului atotputernic, cu ei s-a întâmplat același lucru ca și cu voi aici. Acolo unde Duhul Sfânt cade se întâmplă același lucru, indiferent dacă sunteți albi, negrii sau roșii, rasa n-are nicio importanță.

Noi știm ca a existat un Nebucadnețar și alții care stăteau de partea cealaltă. Dar erau și aceia care stăteau sub sânge, care au luat decizia corectă și știau că ceva nevinovat a murit pentru ei cei vinovați, și până astăzi a rămas la fel. Uitați-vă la Iov și la alții. Iov este cea mai veche Carte a Bibliei. Cu toate că acele multe lucruri i s-au întâmplat acestui bărbat, el a rămas statornic, fiindcă știa că a împlinit cerințele lui Iehova. De asemenea Avraam și mulți alții au făcut la fel. Exista doar un singur loc unde Israelul putea avea părtașie și acesta era doar sub sângele vărsat. Atunci oamenii trebuiau să se închine în Ierusalim. Jertfa era adusă. De fiecare dată sângele a fost vărsat.

Dar astăzi avem atâtea școli în această națiune și peste tot este o cultură înaltă, așa se pare. Noi avem toate aceste realizări științifice; ei pot trimite rachete pe lună și fac multe calcule. Noi avem programe școlare de toate felurile, dar toate acestea ne-au îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu. Ceea ce avem noi nevoie este o predare a inimii pentru ca puterea Dumnezeului atotputernic să se poată coborî, voia noastră să-I fie supusă Lui și El să Se poată descoperi. După aceea se va împlini că aceste semne îi vor însoți pe aceia care cred. Hristos a spus: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede”* (Mar. 16:15-17). Este o descoperire, o manifestare a Duhului Sfânt, că Dumnezeu l-a primit pe închinător și aceeași viață a lui Isus Hristos este descoperită prin Duhul Sfânt.

În Vechiul Testament, iudeii trebuiau să aducă jertfa în ziua ispășirii și puteau spune: „aici este jertfa pe care o cere Dumnezeu”. Poate era un miel pe care cineva îl aducea înaintea preotului pentru a fi jertfit. El mergea la locul de închinare și știa că este un păcătos, își punea mâinile pe jertfă și în felul acesta se identifica cu jertfa lui. În timp ce gâtul animalului era tăiat și sângele curgea, păcătosul simțea durerile animalului care era pe moarte. Sângele animalului curgea și stropea mâinile păcătosului, iar acesta simțea în inima sa că animalul murise în locul lui. Apoi el pleca neprihănit pentru că făcuse exact ceea ce îi ceruse Domnul să facă.

Același lucru este și cu noi astăzi. Nu este o semnătură sau să spui: „Da, eu vin la școala duminicală, vin la adunare”. Nu este vorba de ați lua angajamentul că vei pune la dispoziție atâția și atâția bani pentru a sprijini lucrarea Lui, nu! Voi trebuie să puneți mâinile voastre pe Jertfa lui Dumnezeu, ca să primiți iertarea și să știți că Isus Hristos, în trupul Său de carne, a luat asupra Lui vina și păcatele voastre. El este Jertfa voastră. El a murit și a înviat. Voi ați murit împreună cu El, ați fost îngropați împreună cu El prin botez și ați înviat împreună cu El la o viață nouă. Dacă voi ați făcut aceasta cu sinceritate atunci ați împlinit cerința lui Iehova.

Iudeii puteau fi neprihăniți pentru că împliniseră cerința lui Iehova. Aceasta ceruse El. Dar apoi totul a devenit o tradiție de familie și un formalism. Când venea ziua ispășirii, în exterior iudeii făceau ceea ce era cerut, dar inimile lor nu mai erau simțitoare, sinceritatea și dedicarea nu mai existau, pentru ei totul a devenit o tradiție, un formalism. De ziua ispășirii ei mergeau împreună cu toată familia și erau de părerea: „Fiecare o face așa, și noi trebuie s-o facem așa”.

Exact acolo a ajuns și creștinismul nostru de astăzi. Așa au ajuns mișcărilor penticostale. A devenit o tradiție. Înțelegeți? Noi nu ne mai identificăm cu jertfa noastră, adică în inima noastră nu mai simțim că am murit împreună cu Jertfa noastră. Noi spunem „Suntem creștini” pentru că aparținem unei adunări. Dar acest lucru nu înseamnă absolut nimic. Eu vă spun că voi trebuie să vă puneți mâinile și să vă identificați cu Jertfa până deveniți una, până când Duhul lui Hristos vine în voi și voi sunteți în Hristos, până când deveniți fiul și fiica lui Dumnezeu. Dar unde mai este sinceritatea și dedicarea? Astăzi totul a devenit un ritual ca și atunci. Și oamenii sunt de părerea că sunt creștini.

Nu demult am întrebat o doamnă tânără din rândul de rugăciune dacă este creștină. Iar ea mi-a răspuns: „Doresc să știți că eu sunt americană”. De parcă aceasta ar avea ceva de-a face cu creștinismul. Este frumos să fii un american, dar ca să fii un creștin trebuie să te naști din nou. Am întrebat pe o altă femeie: „Ești creștină?”. Ea a fost atât de dezamăgită și mi-a răspuns: „Doresc să

știți că în fiecare seară eu aprind o lumânare”. De parcă aceasta ar avea ceva de-a face cu Hristos. Dacă Hristos și viața Lui este în voi atunci voi vă identificați cu El. Hristos în noi nu este apartenența la o biserică, ci este ceva real.

Când țin servicii de vindecare și oamenii vin în rândul de rugăciune, sub darul deosebirii, deseori le spun oamenilor: „Pocățiți-vă!”. Înțelegeți? Ce este cu rugăciunile noastre? Au devenit o tradiție. Seara noi îngenuchem și spunem: „Bindecuvântează-l pe acela, pe aceea și pe celălalt. Ajută-l pe John să facă una și cealaltă”. Apoi Îl faceți pe Dumnezeu un curier și Îi dați doar însărcinări pe care trebuie să le împlinească: „Dumnezeule, fă asta..., fă cealaltă...”. Aceasta nu corespunde și nu este conform cu ce ne-a învățat Isus cum trebuie să ne rugăm. El ne-a spus: „*Iată, dar, cum trebuie să vă rugați: «Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfînțească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ...»*”.

Dar noi suntem de părerea că trebuie să-I spunem lui Dumnezeu ce să facă. Acesta este motivul pentru care Biserica s-a răcit, acesta este motivul pentru care marea trezire care a avut loc în țară a adăugat milioane de oameni bisericii, aceasta devenind un loc pe care ei îl folosesc pentru așa zisele lor experiențe ca tradiții. În loc ca peste voi să vină o pocăință divină care produce în voi o viață nouă, iar rezultatul să fie smerenie. Să n-aveți nicio odihnă până când Dumnezeu vi S-a descoperit. Nu aderarea la o direcție de credință! Ci viața lui Isus Hristos în voi care vă împinge să mergeți în acel loc unde este Dumnezeu și El binecuvântează.

Ieri vorbeam cu un tânăr și mi-am amintit de vremea când eram paznic de vânătoare în Indiana unde erau atâtea izvoare naturale. Acolo era un izvor care îmi plăcea deosebit, din care curgea o apă curată. Ca și Moise, care s-a oprit înaintea rugului de foc care ardea, și eu m-am oprit înaintea izvorului, și l-am întrebat: „Izvorule, ce te face să fii atât de bucuros? De fiecare dată tu curgi atât de duios. Fie că este vară, primăvară sau toamnă, când eu trec pe aici tu curgi atât de bucuros. Ești atât de bucuros pentru că beau animalele din tine? Poate pentru că iepurii, cerbii și toate sălbăticiunile vin să bea din tine?”.

Dacă izvorul ar fi putut vorbi ar fi spus: „Nu, nu din cauza aceasta”. L-am întrebat: „Ești atât de fericit pentru că beai eu de aici?” El ar fi spus: „Nu, nu este aceasta. Mă bucur că toți veniți să beți, dar nu este aceasta”. „Ei bine, ce te face să gălgâi de bucurie?”. Dacă izvorul ar fi putut vorbi el ar fi spus: „Nu sunt eu. Este ceva în mine care mă împinge să țâșnesc afară, este o putere care împinge apa”. Așa cum a spus Isus: „*Apa pe care v-o dau Eu se va preface în voi într-un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică*” (Ioan 4:14). Cu închinătorul s-a întâmplat ceva. Viața lui Dumnezeu care era în el a țâșnit afară.

Dar apoi totul a devenit o tradiție. Pe dinafară poporul Israel avea poruncile pe care le urma. Dar prorocul Isaia a fost trimis de Dumnezeu la ei cu AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Voi o puteți citi. Întotdeauna Dumnezeu a putut pune mâna Sa pe cineva care nu se temea să exprime lucrurile. Dacă doriți să citiți despre Isaia, atunci începeți cu primul capitol. Dumnezeu le-a spus că jertfele pe care ei le aduceau, cu toate că Dumnezeu le poruncise să le aducă, nu-I mai erau plăcute, ci erau un miros urât înaintea Lui fiindcă ei făcuse din aceasta o tradiție, un ritual, și în inimile lor ei nu se mai identificau cu jertfele lor.

Același lucru l-am făcut și noi cu Cuvântul lui Dumnezeu. Noi am făcut din el o tradiție, un ritual. Dar noi trebuie să venim și să știm că este AȘA VORBEȘTE DOMNUL. Dumnezeu a făgăduit și El stă de partea Cuvântului Său. El este mai mare decât făgăduința Lui, El este credincios așa cum i-a spus lui Avraam. El împlinește ce a promis și este mai mult decât în stare să-Și țină Cuvântul pe care l-a dat.

Isaia a trebuit să le spună toate aceste lucruri. Ei au făcut totul fără sinceritate. Ei o făceau doar pentru că o făceau și alții și pentru că era o cerință a lui Iehova. Mamele au făcut așa, bunicile la fel, și astăzi facem la fel. Astăzi se spune: „Bunicul meu a fost prezbiterian, și eu sunt prezbiterian. Tatăl meu a fost baptist, și eu sunt baptist. Bunicul meu a fost pentecostal, și eu sunt pentecostal”. Dar nu aceasta este calea .

Noi trebuie să ajungem la punctul când recunoaștem că suntem despărțiți de Dumnezeu și că singura cale de scăpare este să venim

înaintea Lui pe baza sângelui vărsat al lui Isus Hristos ca să avem o legătură cu El. Fie metodist, baptist, luteran sau oricine am fi, noi trebuie să ne întâlnim cu Domnul nostru. Înțelegeți? Singura temelie este Isus Hristos. Până când Biserica se întoarce din toate tradițiile înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu, până când suntem născuți din nou în Împărăția lui Dumnezeu. Nu o aderare! Atunci părtășia va fi călduroasă și din toată inima și Duhul Domnului va veni asupra pământului ca valurile mării. Atunci oamenii vor putea uita diferențele lor și se vor aduna la părtășie sub Sânge. Voi nu vă puteți aduna sub tradiția baptistă, penticostală, metodistă. Dar noi toți ne putem aduna ca să avem părtășie sub Sângele lui Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu fiindcă acesta este planul original al lui Dumnezeu. Acolo este iertarea, acolo este pacea. Înțelegeți? Nu baptist, una sau alta, cu diferite tradiții! Dar când vă adunați sub cruce unde Sângele lui Isus Hristos a curs, acolo unde am murit împreună cu Hristos și am devenit o făptură nouă, atunci suntem frați, indiferent din ce biserică ați venit. Aceasta este calea lui Dumnezeu pentru noi. Toate celelalte sunt lucrări făcute de oameni. Dar planul original al lui Dumnezeu pentru iertare este sub Sângele lui Isus Hristos. Acesta este planul lui Dumnezeu.

Dar tradițiile de atunci le stăteau în cale. Ei au făcut Cuvântul lui Dumnezeu fără putere. Ei n-aveau credință și își aduceau jertfele fără credință, fără predare și dedicare. Acum permiteți-mi să vă pun întrebarea: nu este și astăzi la fel? Noi nu dorim s-o spunem, dar cumva trebuie să ne confruntăm cu realitatea. Undeva ceva nu corespunde. Această adunare ar trebui să fie la un milion de mile mai departe decât este acum. Isus așteaptă ca Biserica Lui să fie pregătită. Mireasa Lui S-a pregătit. Dumnezeu ne-a pus la dispoziție totul. Duhul Sfânt este aici. Dumnezeu este aici. Puterea lui Dumnezeu este aici ca să-i vindece pe cei bolnavi, pentru ca toate lucrurile pe care Isus Hristos le-a făcut să poată avea loc, iar eu le-am văzut petrecându-se prin puterea Duhului Sfânt, în Numele lui Isus Hristos. Dumnezeu așteaptă să ne despărțim de toate tradițiile pentru ca Isus Hristos să Se poată descoperi în Biserica Dumnezeului Celui viu. Metodiști, bapțiști sau indiferent ce sunteți, lăsați ca toți să vină și să

ia apa vieții fără plată! Eu cred cu tot ceea ce este în mine că Dumnezeu a trimis Duhul Sfânt pentru ca acest lucru să se poată întâmpla. Dar noi avem ritualurile noastre fără sinceritate. Noi suntem de părerea că este tradiția noastră și atunci mergem fără a fi sinceri, fără a fi întristați din cauza păcatului nostru.

Eu am auzit că în una din adunările unui frate renumit din California s-au adunat mulți oameni și îndeosebi tineri. Eu am prețuit poziția acestui frate din cauza lucrurilor care s-au petrecut acolo. Desigur, aceasta trebuie s-o prețuiești. Dar când oamenii au urmat chemarea la altar, unii mestecau gumă, alții își dădeau coate, iar alții râdeau. Este aceasta atitudinea corectă de a urma o chemare la altar? Voi trebuie să veniți la altar copleșiți și condamnați de Duhul Sfânt, convingși în inima voastră. O, Doamne, Te rog dăruiește-ne o adunare a Duhului Sfânt după modelul Cincizecimii, în care bărbați și femei, îndurerați de păcatele lor, condamnați și convingși în interiorul lor de Duhul sfânt să vină la El, mărturisindu-și păcatele Lui. Nu promisiuni pe care le facem Domnului. Ci o trăire pe care o experimentăm personal.

Voi veniți și spuneți: „Doamne, eu doresc să mă fac mai bun, vreau aceea și cealaltă”. Atunci când veniți sub Sângele lui Isus Hristos, sub împăcare, trebuie să fiți sinceri pe viață și pe moarte. Dumnezeu cere sinceritate. El a dat pe Fiul Său născut. Cum vom scăpa noi? Cu dat din coate, cu aderarea la o biserică și spunând: „eu sunt membru aici”? Nu, nu aceasta este cerința lui Dumnezeu! *„Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu cântări de veselie. Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie când își strânge snopii”* (Ps. 126:5-6). De aceasta avem nevoie astăzi, de oameni care își strâng snopii, după ce au semănat cu lacrimi.

Eu v-am mai spus despre adunarea pe care am avut-o cu Billy Graham. El a spus: „Aceasta este unitatea de măsură”. El spunea: „Eu merg într-un oraș și am o trezire. Treizeci de mii de oameni se pocăiesc, dar când mă întorc după câțiva ani nu mai găsesc decât douăzeci, treizeci. Pavel mergea într-un oraș și unul singur se pocăia, iar când se întorcea după un an, el mai găsea încă treizeci, patruzeci de

convertiți, prin unul singur. Billy Graham spunea: „Aceasta este vina predicatorilor leneși”. Eu l-am admirat pentru curajul cu care i-a mustrat pe frații predicatori, dar am vrut să-l întreb: „Ascultă! Pe care predicator l-a lăsat Pavel în urma sa, pentru a se ocupa de oameni?”. Pavel propovăduia Cuvântul, omul se pocăia, era umplut cu Duhul Sfânt, focul lui Dumnezeu venea asupra lui și peste tot pe unde mergea acel om predica pentru că focul lui Dumnezeu ardea în inima lui. Astăzi avem nevoie de aceeași putere a Duhului Sfânt. Aceeași putere a Duhului Sfânt pentru ca bărbații și femeile să iasă afară cu dorința după salvarea sufletelor.

Îmi amintesc de o poveste în care se spune că un tânăr a mers la proprietarul unui bar. El a intrat înăuntru și i-a spus: „Domnule, ți-a căzut inscripția cu firma. Du-te afară și vezi”. Bărbatul i-a spus: „Nu se poate”. A ieșit afară, și-a dezbrăcat halatul și s-a întors, spunându-i tânărului: „Te-ai înșelat. Semnul, inscripția este încă sus”. Băiatul i-a spus: „Tu nu te-ai uitat la inscripția corectă. Uite acolo la bărbatul beat căzut în șanț care mai înainte a intrat la tine pentru că tu ți-ai scris acea inscripție sus. Acum vezi ce-ai făcut?”

Oh, dacă vedem oameni care stau sub influența Duhului Sfânt, care primesc puterea de la Cincizecime, atunci se întâmplă semne și minuni și apoi oamenii sunt salvați. Cum se va întâmpla aceasta? Nu prin aderarea la o biserică, ci acceptând iertarea Lui prin Isus Hristos, Jertfa voastră înlocuitoare.

Dar unde este sinceritatea? Unde este durerea din cauza păcatului? Cui îi mai pare rău? Bineînțeles, ei se roagă, dar fără putere. Ei își aduceau jertfele și făceau totul conform Legii, dar era numai o formă. Dar știți voi ce spune Biblia că se va întâmpla în ultimele zile? În epistola lui Timotei este scrisă: *„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevețitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.*

Depărtează-te de oamenii aceștia. Sunt printre ei unii, care se vâdă prin case, și momesc pe femeile ușurate, îngreuiate de păcate și frământate de felurite poște, care învață întotdeauna, și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.” (2 Tim. 3:1-7).

Biblia spune că biserica va ajunge în aceeași situație în care erau odinioară în Vechiul Testament când își practicau tradițiile lor. O vedem din nou, o religie tradițională. Voi spuneți: „O, aceasta privește comunismul”. Nu, nu, nu! Ei au o formă de evlavie. Merg la biserică, se duc la adunare și alte lucruri, dar când merg afară trăiesc diferit. N-au focul sfânt în sufletul lor, nu sunt interesați de alții, îi lasă pe toți ceilalți să moară și sunt de părerea: „Noi suntem salvați. Asta-i suficient”. Acesta nu este creștinismul adevărat! Creștinismul adevărat înseamnă să-i cauți pe cei pierduți. Mergeți și căutați-i pe cei pierduți, faceți ceva! Dar noi lăncezim cu mâinile încrucișate, pretindem că suntem mântuiți și privim nepăsători cum bărbați și femei mor în jurul nostru, iar noi nu facem nimic.

Vedem cum femeile merg la adunare cu rochii scurte și fața fardată, se plimbă pe stradă cu țigara în mână, cu ochii machiați și fața fardată încât nu mai știi cu cine seamănă. Ele aparțin de o anumită biserică. Apoi ei numesc aceasta „creștinism”? Ce ar face Pavel dacă ar fi aici? Ar sta el liniștit? Până mâine dimineață ar fi deja în închisoare. Pentru că sufletul lui ar arde pentru Dumnezeu și i-ar avertiza pe toți oamenii. Dar astăzi noi aparținem de biserici. Tradițiile noastre sunt o duhoare înaintea lui Dumnezeu. N-au nicio viață în ele. Unde este AȘA VORBEȘTE DOMNUL? Unde Se mai poate descoperi Dumnezeu ca să se întâmple ceva? Desigur, denomițiile au crescut și sunt mai bogate ca niciodată. Dar noi am face mai bine dacă am cânta cu o chitară la o adunare de stradă, având adevăratul foc al Cincizecimii arzând în sufletele noastre, decât să stăm pe scaune căptușite, moi, în care ne cufundăm, dormitând la serviciile divine.

Înțelegeți? Dumnezeu are o iertare, iar această iertare este doar în Isus Hristos. Școala, știința și restul n-au nimic de-a face cu aceasta. Sub sângele Mielului lui Dumnezeu este iertarea, împăcarea și părțasia. Aceasta este calea lui Dumnezeu pregătită pentru păcătoși.

Numai acolo Se va întâlni Dumnezeu cu noi. Luați-i pe bapțiști, metodiști, luterani, prezbiterieni și pe ceilalți și aduceți-i sub Sânge. Atunci toți sunt frați. Sub Sânge nu există ceartă, nu! Acolo ei văd totul la fel. Dar dacă un metodist se ceartă cu un baptist despre botez, sau trinitarii se ceartă cu unitarienii atunci se ceartă de li se face părul măciucă; dar când se roagă atunci totul este bine. Da, cum a zis poetul de cântare: „Hristos Îmi este Cel mai prețios și așa să rămână până voi fi pus în mormânt și nu voi mai putea vorbi”. Sângele lui Isus Hristos ne face frați, indiferent că am fost metodiști, luterani, prezbiterieni sau orice am fost.

Același Duh al lui Dumnezeu este în noi, și atunci nu mai suntem certăreți, ci frați. Noi credem fiecare Cuvânt scris în Biblie. Cum poate Duhul Sfânt care a scris Biblia să nege Cuvântul lui Dumnezeu? Cum poate locui Duhul lui Dumnezeu în noi și apoi să nege că aceeași putere a Duhului este pentru noi? Petru a spus: *„făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru”* (Fapte 2:39). Iar astăzi noi spunem altceva. Dar Sfânta Scriptură scrie aici: *„Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit”* (Rom. 8:30). Isus a spus: „Toți pe care Mi i-a dat Tatăl vor veni la Mine”. Da. Venim doar pentru că am avut o emoție? Venim doar pentru că nu vrem să ajungem în iad sau venim pentru că Îl iubim pe Dumnezeu care a dat pe singurul Său Fiu născut pentru noi pentru ca să avem viața veșnică? Noi venim pentru că El a adus jertfa iubirii. Dumnezeu urăște o religie fără putere. Religia lor n-are nicio putere.

Ce trebuie să facem acum? În Biblie este scris că de fiecare dată când Dumnezeu Se descoperă, atunci se întâmplă ceva supranatural. Fie în timpul Reformei sau în trezirile care au urmat, de fiecare dată se întâmpla ceva supranatural, semne și minuni. Ce s-a întâmplat prin Luther, prin Wesley, prin Knox, Finney și ceilalți? Pretutindeni a fost descoperită puterea lui Dumnezeu. Acolo unde Dumnezeu Se descoperă se întâmplă ceva supranatural. Trebuie să fie. Atunci când fariseii au venit la Isus, bineînțeles, pe dinafară preoții

erau foarte simțitori. Voi știți, preoții vin în casa voastră când vi se naște copilul. Apoi dacă vi se întâmplă ceva ei sunt atât de amabili și vă sar repede în ajutor; când aveți necazuri sau vă certați cu vecinul, preotul vine și el este întotdeauna împăciuitor. Atunci ei toți puteau spune: „Noi știm cine este preotul, cine este tatăl și mama lui. Dar cine este acest Isus din Nazaret? Ce școală are el? Din ce organizație face parte? El ne aduce doar dezacorduri”. Preoții spuneau: „Isus? Acela este de la Diavolul”. Vedeți ce a fost? Dar Isus a mers în Templu, a privit cu mânie spre oamenii care aduceau jertfele cerute de Iehova, le-a răsturnat mesele și le-a spus: „*Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune»*”.

Noi avem nevoie de o curățare în adunările noastre moderne de astăzi. Ca mesele să fie răsturnate și scaunele să zboare prin jur. Noi avem nevoie de o astfel de curățare. Este așa. Același lucru s-ar petrece. Înțelegeți? Isus a fost întotdeauna conform Scripturii. El era Cuvântul. El nu trebuia să scrie. El era Cuvântul viu, dar oamenii nu L-au recunoscut. Cum pot oamenii să treacă astăzi pe lângă aceasta? Isus a făgăduit: „*Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede*” și Duhul Sfânt va cădea. Cum poate cineva, care este chemat și vine la Dumnezeu, să nege Cuvântul și în același timp să spună că are Duhul Sfânt? Duhul Sfânt va confirma fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu cu un „Amin”.

Oh, fraților, sistemele noastre școlare ne-au îndepărtat de Dumnezeu. Prin denominații am fost despărțiți unii de alții și de Hristos. Dar dacă continuați să faceți așa atunci unde veți ajunge? Unde veți ajunge? Sunt doar niște frunze de smochin cu care vreți să vă înveliți. Doar atunci când oamenii vin sub Sângele lui Isus Hristos și primesc pecetea Duhului Sfânt veți vedea o adunare plină de putere. Nu o adunare plină de religie, ci plină de putere. Desigur, este o putere dumnezeiască care îi mântuiește pe păcătoși prin care se întâmplă semnele și minunile așa cum le-a făgăduit Isus. Înțelegeți? Credința lor în Cuvântul lui Dumnezeu a declanșat lucrurile și le-au văzut petrecându-se. Dacă noi facem același lucru trebuie să se întâmple la fel fiindcă Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. Dumnezeu n-are nevoie de o religie fără putere. Dumnezeu vrea să se întâmple, vrea să

Se dovedească ca fiind Cel viu. Nădejdea noastră este în învierea lui Isus Hristos. Este așa? Nădejdea vieții noastre este în învierea lui Isus Hristos. Dumnezeu vrea să lucreze în Biserica Lui. Isus a spus: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”; „*Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl*” (Ioan 14:12). Iar acum biserica încearcă să nege aceasta, să se îndepărteze pentru a primi mai mulți membri, pentru a deveni mai renumită.

Acum vreau să vă întreb ceva. Dumnezeu vrea să lucreze ceva în Biserica Lui. Înțelegeți? Dumnezeu Își împlinește lucrarea Lui în Biserica Sa prin Cuvântul Său. Dar Biserica încearcă s-o facă prin crezurile și dogmele lor. Afară cu dogmele! Înăuntrul cu Cuvântul, cu Sângele și Duhul! Și dacă sunt inimi sincere și brațul lui Dumnezeu Se poate coborî, iar noi ne mărturisim ticăloșia și păcatul, atunci glasul lui Dumnezeu va da mărturie. Dar bisericile vor s-o facă prin dogmele, prin doctrinele lor. Însă Dumnezeu vrea s-o facă prin puterea Sângelui și a Cuvântului. Restul trebuie să-l respingeți.

Dar dacă respingeți Duhul Sfânt atunci veți primi și urma tradițiilor. Priviți! Voi trebuie să respingeți adevărul înainte de a primi minciuna. Dacă sunteți creștini mai întâi voi trebuie să nesocotiți făgăduințele lui Dumnezeu înainte de a rățăci. Dar dacă știți că acesta este Cuvântul, atunci să nu spuneți că a fost pentru un alt timp. Este pentru astăzi. Hristos este Cuvântul. Ioan 1:1, 14: „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup*”. Iar Biblia spune că „El este același, ieri, azi și în veci”. Fiecare făgăduință a Cuvântului este adevărată. Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.

Unde este credința care declanșează și pune în mișcare aceste lucruri? Noi trebuie să venim sub sânge. Aceasta este sigur. Prin Isaia Dumnezeu spusese lui Israel că ei s-au întinat prin tradițiile lor, făcându-se vinovați. Dumnezeu le-a vorbit printr-un mare profet. Apoi li l-a trimis pe Ioan Botezătorul care i-a direcționat spre Miel. Acest Miel n-a fost trimis doar pentru Israel, ci pentru întreaga omenire. Acest Miel este pentru toți care vor să vină la El. Apoi Mielul a fost

pironit pe cruce, Sângele Lui a fost vărsat și Duhul Lui s-a întors. În Vechiul Testament, când se aducea jertfa și animalul murea duhul lui nu se putea întoarce, nu! Atunci era doar pentru Israel. Dar apoi Mielul lui Dumnezeu Și-a vărsat Sângele pentru toate națiunile. Duhul Sfânt se întoarce înapoi peste închinător – asta cere Dumnezeu. Aceasta a fost cerința Lui atunci și aceasta este cerința și astăzi. Dacă astăzi cineva simte povara păcatului și voi știți că ați făcut ceva pe dos, atunci ascultați-mă! Pentru voi există iertare prin Sângele vărsat al Mielului lui Dumnezeu. Credeți voi aceasta?

Mi-a fost spusă o întâmplare care pe mine m-a ajutat. Era vorba despre un băiețel care a fost răpit. Nu știu în care carte a fost, dar în orice caz a fost scrisă în legătură cu viața sfântului Patrick. De fapt numele băiatului era Succat. Mai târziu acest băiat a fost răpit de un individ care avea o crescătorie de porci și apoi a fost dus pe o corabie. Pe când erau în corabie, bătrânul căpitan s-a îmbolnăvit rău și era pe moarte. Acel bătrân cu barbă zăcea întins pe jos, și cu puterea care-i mai rămăsese și-a ridicat mâna și i-a întrebat pe cei din corabie: „Are cineva o Biblie?”. El a spus: „Eu sunt pe moarte. Când eram tânăr eram creștin și am fost educat creștinește. Dar apoi m-am îndepărtat de Dumnezeu. Are cineva de aici o Biblie?”. Un tânăr s-a ridicat și a spus: „Eu am o Biblie. Eu sunt un creștin și o port mereu cu mine”. Căpitanul i-a spus: „Fiule, vino încoace”. L-a întrebat: „Porți Biblia cu tine mereu?”. El i-a zis: „Da, tatăl meu și mama mea erau creștini. Eu mi-am dedicat viața lui Hristos de când eram un băiețandru. Și peste tot unde merg am această Biblie cu mine. Eu o port pe inima mea și în ea”. Căpitanul i-a spus: „Fiule, te rog citește-mi ceva din ea înainte de a muri”.

Băiatul a deschis la Isaia 53 și i-a citit: „*El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți*”. Apoi băiatul s-a oprit. Bătrânul i-a spus: „Poți să citești mai departe?”. „Nu, nu este necesar”, a spus el. Bătrânul l-a rugat din nou să citească mai departe. Acest tânăr i-a spus: „Știi cum citea mama mea acest verset de aici? Ea citea așa: «El a fost zdrobit pentru fărădelegile lui Willie Pruitt; El a fost străpuns pentru încălcările lui Willie Pruitt.

Pedeapsa, care lui Willie Pruitt îi dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui, Willie Pruitt este vindecat»”. Bătrânul a zis: „O, aceasta îmi place. O, este frumos! Dacă s-ar putea citi și numele meu acolo?, și i-a spus: «fiule, poți citi și numele meu acolo?»”. Iar tânărul a citit: „«El a fost zdrobit pentru fărădelegile lui John Quartz; El a fost străpuns pentru încălcările lui John Quartz. Pedeapsa care îi dă pacea lui John Quartz, a căzut peste El; și prin rănilor Lui, John Quartz este vindecat»”. Lacrimile căpitanului curgeau, și el a strigat: „Te rog adu-mi hainele. Isus Hristos m-a vindecat. Eu sunt mântuit!”.

Oh, prieteni, dacă ați putea citi numele vostru acolo! Dacă aș putea citi numele meu! „El a fost zdrobit pentru fărădelegile lui William Branham. El a fost străpuns pentru vina mea. Pedeapsa, care mie îmi dă pacea, a căzut asupra Lui, și prin rănilor Lui, William Branham este vindecat”. Oh, de ne-am putea citi numele nostru aici, atunci se va întâmpla ceva! Credeți că sunteți incluși aici, ca s-o primiți? Înțelegeți? Dacă noi recunoaștem că El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre, bătut și străpuns pentru păcatele noastre! O găsim scris în Evrei 9, că noi suntem mântuiți prin Jertfa pe care El a adus-o. Noi nu mai avem dorința de a păcătui și suntem curățați de toate obiceiurile moarte. Când venim sub Sânge, atunci toate tradițiile moarte au trecut. El ne-a adus la viață. Întreaga conștiință vă este curățată de lucrurile moarte. Dacă faceți aceasta atunci veți uita că sunteți metodiști, baptiști sau pentecostali, veți uita toate tradițiile moarte și veniți sub Sânge. Veniți și citiți-vă numele vostru aici și apoi veniți la masa de unde se împarte Cina. Atunci veți putea vedea pentru cine este și dacă mai puteți exclude pe fratele vostru. Voi n-o mai puteți face, nu! Ceva din voi nu vă mai lasă. Numele vostru este inclus aici. S-a întâmplat pentru voi fraților! Voi sunteți curățați, sunteți răscumpărați. Înțelegeți? Ca tâlharul de pe cruce: „*Doamne, adu-Ți aminte de mine...!*”. Veniți la El și recunoașteți: „El a fost zdrobit pentru mine. A fost bătut pentru mine, pentru tine, din cauza noastră, din orice denotație aș fi, indiferent de denumirea ta sau a mea, indiferent cum s-ar numi”.

Haideți ca toți să credem ceea ce zice Cuvântul. Nu ce zic dogmele! Și împreună să ne apropiem de Domnul ca frați. Restul este

măturat afară, toate tradițiile moarte. Atunci nimeni nu vă mai poate opri, niciun prezbiter, episcop sau papă, nimic nu vă mai poate reține. Voi nu vă mai întinați. Voi v-ați găsit locul între frați, ați găsit iertarea și împăcarea, iar acum sunteți frați, legați unii cu alții și cu Dumnezeu. Când te apropii de Dumnezeu te apropii și unul de celălalt. Cum puteți urî pe fratele vostru pe care îl vedeți și să-L iubiți pe Dumnezeu pe care nu-L vedeți? Asta nu merge! Dacă voi faceți așa atunci sunteți niște mincinoși și adevărul nu locuiește în voi. Dar dacă ajungem în starea că Sângele lui Isus Hristos ne spală de toate păcatele, atunci suntem frați; atunci nu mai există invidie, iar micile diferențe existente nu mai au nici o însemnătate pentru noi, fiindcă noi ne întâlnim pe temelia comună.

Îmi amintesc că nu demult am trecut printr-o regiune unde pe vremuri se pășunau turme mari, oamenii aveau multe vite și fiecare din ei își însemna animalele cu propriul semn. Dar important nu era semnul, ci testul de sânge, care arăta că animalul este de aceeași rasă. Astăzi se întreabă: „Ești metodist? Ești baptist? Ești...?”, toate aceste lucruri prin care ești stigmatizat, însemnat. Nu! Noi suntem creștini, noi am primit Sângele lui Isus Hristos și suntem sub sânge. Toți frații și toate surorile care sunt sub Sânge sunt frații și surorile mele, cu o sinceritate profundă înaintea Feței lui Dumnezeu. Fie preot sau predicator, noi ne punem mâinile pe Jertfă și spunem: „O, Dumnezeule, noi suntem vinovați. Nu suntem vrednici de Jertfa pe care ai adus-o, dar venim ca frați”. Toată cearta a trecut. Suntem sinceri, am primit iertarea, spălați de păcate și eliberați de tradiții. Tot ceea ce este vechi a trecut, totul este nou. Fie metodiști, bapțiști, prezbiterieni, totul a trecut, totul s-a revărsat în părtășie și părtășia este doar sub Sânge. Eu am văzut prezbiterieni în adunările oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline; un prezbiterian era deosebit, el chiuia de bucurie. Câți îl cunosc pe Jim Brown? Un prezbiterian neobișnuit care vorbea în limbi și dansa în Duhul, unul din cei mai cunoscuți prezbiterieni din Statele Unite. Luterani și alții au venit sub Sânge, L-au trăit pe Domnul. Nu există o stigmatizare! Noi suntem una, suntem creștini, noi avem totul în comun; da, suntem creștini.

Permiteți-mi s-o spun în încheiere. Nu demult, un bărbat și o femeie, soț și soție, intenționau să divorțeze. Mai întâi s-au dus la un psihiatru pentru a încerca o mediere. Ei au făcut tot posibilul pentru a rămâne împreună, dar toate eforturile au eșuat. Ei pur și simplu nu mai putea sta unul în prezența altuia așa că au decis să divorțeze și s-au dus la un avocat. Dar înainte de divorț au hotărât să împartă totul și să hotărască cine să primească casa și celelalte lucruri. Așa că amândoi au intrat în casă, mai întâi în sufragerie. Femeia a spus: „Eu iau aceasta”. Bărbatul spunea: „Eu iau aceasta”. Apoi s-au certat și au continuat în felul acesta o vreme, spunând: „Eu iau asta dacă tu îmi dai cealaltă, etc.”. Ei au mers prin toate camerele și și-au împărțit lucrurile. Apoi au ajuns la mansardă unde mai erau diverse lucruri împrăștiate pe care și le-au împărțit. Dintr-o dată amândoi au văzut ceva, și în același timp s-au aplecat să-i ia și dintr-o dată s-au uitat unul la celălalt. Era perechea de pantofiori albi ai copilășului lor care murise, care era o parte din amândoi. Mâinile lor s-au unit peste acești pantofiori. Căroră din ei îi aparțineau? Aceștia le aparțineau amândurora. Ei aveau ceva în comun. În câteva minute, se priveau și lacrimile le curgeau pe obraz. Înainte au putut să împartă totul, dar acum au ajuns la ceva care le aparținea amândurora: copilășul care era deja în cer. Dintr-o dată cearta s-a terminat și unul era în brațele celuilalt, divorțul a încetat și împăcarea și-a făcut locul.

Frați și surori, noi nu dorim să aderăm la o Biserică. Noi avem ceva în comun: pe Isus Hristos. El este totul pentru noi. Noi nu putem fi toți bapțiști, trinitari sau unitarieni, dar avem ceva împreună: iertarea lui Dumnezeu pe care El ne-a dăruit-o în Isus Hristos. Noi avem totul în El. Este primul lucru pe care trebuie să-l primim. Dacă am primit această iertare pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu! Nu prin școlarizare, nu prin denomiții! Ci prin Sângele lui Isus Hristos. Noi toți venim la cruce, putem fi una și putem avea totul în comun. Credeți voi aceasta?

Să ne plecăm capetele pentru rugăciune. (O vorbire în limbi care nu se aude bine...). Cu capetele plecate, dorim să ne smerim și inimile și să spunem: „O, Doamne, cu inima plecată înaintea Ta îmi pun întrebarea: sunt eu corect sau sunt greșit?” Fie ca Duhul Sfânt să

ne cerceteze dacă nu suntem acolo unde ar trebui să fim. Câți vor să-i amintesc în rugăciune? Noi toți vrem să fim sub Sânge, sub împăcare, și apoi suntem curățați de toate lucrurile lumești. Câți doresc să mă rog pentru ei? Vreți să vă ridicați mâinile? Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Noi să-I spunem: „Doamne, Te rog adu-Ți aminte de mine!”. Zilele vieții noastre pe pământ sunt numărate. Voi spuneți: „Eu sunt tânăr”. Nu frate, nu soră! Mulți tineri vor muri astăzi. Noi nu știm când vom pleca Acasă.

În timp ce ai mâna ridicată, vei spune tu: „Doamne Dumnezeul meu, eu primesc iertarea prin Sângele lui Isus Hristos. Fie ca pe baza Sângelui, semnul dragostei, Duhul Sfânt, să vină peste mine. Eu încă nu L-am primit, dar doresc să-L primesc. Eu vreau s-o trăiesc, să am siguranța că păcatele mele sunt iertate. Lumea a trecut. Eu am devenit o făptură nouă”.

O, Dumnezeule, eu nu ridic mâna fratelui Branham, ci o ridic spre Tine, Tu cunoști inima mea. O, Dumnezeule, mă uit spre Tine și doresc să am semnul că Sângele a fost aplicat. Dacă doriți să mă rog pentru voi, atunci ridicați-vă mâinile. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Bapțiști, metodiști, este pentru voi toți. Eu nu spun nimic împotriva bisericilor, dar apartenența la ele nu vă salvează, nu! Trebuie să fie iertarea lui Dumnezeu prin harul Său. Iar aceasta nu este reprezentată printr-o biserică, nu! Ci doar prin Sângele lui Isus Hristos, care este Jertfa care a murit în locul vostru. Voi puteți spune: „Dumnezeule, eu primesc această Jertfă care a murit în locul meu, Te rog dăruiește-mi har”. Poate că aici sunt mădulare ale bisericii care sunt sinceri. Eu cred că este așa, că voi sunteți sinceri. Dar poate că voi spuneți: „Frate Branham, inima mea încă nu este curățată pe deplin. Poate, dacă cineva spune ceva despre biserica de care aparțin, atunci nu pot suporta și mă enervez repede. Dar acum doresc să primesc tot ceea ce-mi dăruiește Dumnezeu”. Ridicați-vă mâinile. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Aceasta-i bine.

Doresc să primesc tot ce a spus și cum a spus-o Dumnezeu în Cuvântul Său și Sângele lui Isus Hristos să vină peste mine. Atunci Semnul trebuie să se coboare. Duhul Sfânt este Semnul, Dovada că

Sângele a fost aplicat. Voi știți că în ziua Cincizecimii, a fost confirmat ce s-a întâmplat pe Golgota. Dacă același Duh vine asupra oamenilor atunci se va întâmpla același lucru. Petru a zis: „*făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum...*” (Fapte 2:39). Aceasta este o făgăduință valabilă și în vigoare. Înțelegeți? Zece cenți sunt zece cenți, douăzeci și cinci de cenți sunt douăzeci și cinci de cenți, o casă este o casă; iar Duhul Sfânt este Duhul Sfânt care a fost turnat de Cincizecime, același și astăzi. Dacă încă n-ați avut această trăire, primiți-o acum în timp ce ne rugăm.

Tatăl nostru ceresc, noi știm că soarele se apropie de apus. Timpul se sfârșește și într-o bună zi se va auzi glasul arhanghelului răsunând din veșnicie și trâmbița lui Dumnezeu va răsuna. Fiecare bărbat și fiecare femeie va răspunde pentru ceea ce a știut din Cuvântul lui Dumnezeu. Doamne, trebuie să fie o unitate de măsură pe care o ai pe pământ după care suntem judecați. Noi nu putem lua unitatea de măsură a bisericilor noastre sau a denominațiilor. Dacă n-ar fi așa atunci am eșua, am fi încurcați și n-am ști ce să facem. Dar există o unitate de măsură și aceasta este Cuvântul Tău. Iar Cuvântul Tău spune că dacă cineva nu este născut din nou nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu și nici nu poate înțelege lucrurile din Împărăție. Mai întâi trebuie să fie născut din nou ca să înțeleagă și să aibă parte de aceasta.

Astăzi ne rugăm pentru toți oamenii din toată clădirea care au ridicat mâinile, oameni de afaceri, bărbați, femei, tineri și cei ce s-au adunat aici. Eu cred că toți care și-au ridicat mâinile sunt sinceri. El nu le-ar fi putut ridica dacă n-ar fi avut o convingere interioară și Duhul Sfânt n-ar fi realizat-o în ei. Ei sunt convinși și vor să iasă afară din tot ce este greșit și să fie corecți.

O, Tu mare Creator, într-o bună zi ei trebuie să se întâlnească cu Tine. Acum ei sunt sinceri. Eu mijlocesc pentru fiecare din ei. Doamne, eu mă încred în Tine, că niciunul care a ridicat mâna nu se va odihni până când Duhul Sfânt va umple viața lor. Eu îi pretind ca răsplată a biruinței pe care Tu ai dobândit-o la Golgota, prin Isus

Hristos. Doamne, salvează-i pe cei pierduți, umple-i cu Duhul Sfânt pe cei ce L-au primit pe Isus Hristos, umple-le sufletele lor. Primește cinstea prin aceasta.

Isus a spus: „*Nimeni nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage Tatăl*”. Credința vine prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu vestit, iar prin aceasta ei au fost atrași. Biblia spune că: „*Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit, dându-le viața veșnică*”. Înainte ca lumea să fi existat Tu ai scris numele lor în Cartea Vieții Mielului. Iar astăzi Duhul Sfânt i-a chemat și ei au ridicat mâinile lor. Doamne, ei și-au ridicat mâinile. Doamne, Te rog dăruiește-le viața veșnică spre cinstea Numelui lui Isus Hristos. Fie ca Duhul Sfânt să vină asupra lor, ei să fie tăiați împrejur de toate lucrările moarte din inima lor. Dăruiește-le iertarea și începând de astăzi ei să iasă afară din întuneric. Să iasă din întunericul Sodomei unde femeile erau vopsite, imoralitatea și celelalte lucruri murdare domneau în țară.

O, Dumnezeule, fie ca atunci când bărbații și femeile vor pleca de aici, ei să fie umpluți cu Duhul Sfânt, trimite peste ei focul sfânt al Duhului Sfânt, iar ei să fie atât de plini de Duhul Tău încât ei să dorească să vorbească cu fiecare păcătos cu care se vor întâlni. Dumnezeule, permite să se întâmple pentru ca și alții să primească iertarea. Metodști, bapțiști, prezbiterieni, luterani, ei toți Îți aparțin Ție. Eu Ți-i predau și Te rog să le-o dăruiești în Numele lui Isus Hristos. Amin.